

(Varmeforsyning)

Frederiksborggade 15

1360 København K

Tlf 33 95 57 85

Fax 33 95 57 99

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form

www.ekn.dk

ekn@ekn.dk

		19. maj 2005
KLAGE FRA	[...] over	J.nr.: 21-293
AFGØRELSE FRA	Energitilsynet af 1. september 2004	Eksp.nr.: 20961
OM	Hvalpsund Varmeværks faste afgift	DAL-EKN
NÆVNETS	Nævnformand, professor, cand.jur. Christen Boye	
SAMMEN-	Jacobsen	
SÆTNING	Direktør, cand.oecon. Niels Jørgen Ravn Sørensen	
I SAGEN	Direktør, cand.polyt. H.C. Mortensen	
NÆVNETS	Energitilsynets afgørelse stadfæstes	
AFGØRELSE		

Sagen er indbragt for Energiklagenævnet ved brev af 8. september 2004 fra [...], der klagede over Energitilsynets afgørelse af 1. september 2004. I afgørelsen fandt Energitilsynet, at Hvalpsund Varmeværks beregning af den faste afgift ikke var urimelig efter varmemforsyningslovens § 21, stk. 4.

I klagen af 8. september 2004 gjorde [...] gældende, at værket ikke overholdt Energitilsynets princip om, at den faste afgift skulle baseres på kvadratmeter og forbrugernes belastning af nettet. Som eksempel anførte klageren, at et hus på 101 kvm. betalte kr. 8750 pr. år, dvs. kr. 86,63 pr. kvm, et hus på 150 kvm betalte kr. 8750 pr. år, dvs. kr. 58,33 pr. kvm og et hus på 250 kvm. betalte kr. 9375 dvs. kr. 37,50 pr. kvm. Klageren forventede, at Energiklagenævnet kunne se det urimelige i Energitilsynets afgørelse og ville sørge for, at den faste afgift blev gradueret efter kvadratmeter, som de fleste varmeværker gjorde, således at intentionen i varmemforsyningsloven blev overholdt.

I sin udtalelse af 4. oktober 2004 til klagen bemærkede Energitilsynet, at der ifølge tilsynets praksis skulle ske en graduering af den faste afgift, så den tilnærmelsesvis modsvarede den kapacitet, som forbrugeren kunne lægge beslag på. Tilsynet havde ikke fundet det urimeligt i henhold til varmemforsyningslo-

vens § 21, stk. 4, at Hvalpsund Varmeværk ved indførelsen af en gradueret fast afgift havde fastsat en fælles takst for beboelser under 100m² og derefter opdelte boligerne i enheder i trin på 50m². Tilsynet havde ligeledes ikke fundet at en graduering på kr. 500 pr. trin var urimelig på baggrund af det oplyste om værkets faste afgifter.

Tilsynet oplyste, at varmemforsyningsloven ikke indeholdt regler om værkernes tarifiering, men Gas- og Varmeprisudvalget havde fastsat generelle, vejledende retningslinier for værkernes fastsættelse af variable og faste afgifter. Tilsynet dikterede ikke værkernes tarifiering, men påså om denne var sket i overensstemmelse med retningslinierne.

Hvad angik det af klageren anførte om, at en graduering inddelt i trin måtte betragtes som urimelig, anførte tilsynet at graduering af den faste afgift efter hver enkelt boligs nøjagtige m²-areal ville være administrativt bekostelig. Da den billigst mulige administration måtte anses for at være i samtlige forbrugeres interesse, måtte en graduering i trin anses for at tilgodese flest mulige forbrugere. I disse sager måtte der ske en afvejning mellem meget bekostelig milimeterretfærdighed og et administrerbart rimeligt billigt system. Hvad angik en mulig favorisering af de store forbrugere fandt Energitilsynet ikke at kunne rette indvendinger imod, at der blev ydet en vis rabat til store forbrugere, idet varmen udnyttedes disproportionalt. En sådan rabat var dog efter tilsynets opfattelse ikke indført i Hvalpsund Varmeværks graduerede afgifter.

Ved brev af 14. oktober 2005 svarede [...], at eftersom de fleste andre kraftvarmeværker afregnede efter kvm, kunne administrationen ikke være mere bekostelig. Han angav desuden, at det var usandsynligt, at udgifterne til værkets drift var steget fra 1997-98, hvor den faste afgift var kr. 2500, til 2000-2001, hvor afgiften var kr. 8750. Han gjorde gældende, at eftersom loven gav mulighed for at indregne 20 % af naturgasindkøbet i den faste afgift, forklarede det måske, hvorfor KWh prisen på varmen var faldet, så den fremstod billigere end olie. Dette betød at den lille forbruger gav tilskud til storforbrugere, hvilket var amoralsk.

Hvalpsund Kraftvarmeværk fremsendte ved brev af 25. oktober 2004 sine bemærkninger til klagen. Her oplyste varmeværket nogle begrundelser for en faldende fast afgift for faste forbrugere. Bl.a. at

- Administrationsomkostningerne ville være samme beløb uanset om boligen er 100m² eller 300m²
- En familie i en større bolig ikke brugte mere varmt vand end dem i mindre boliger
- En stor bolig ville ofte kun være delvist opvarmet, i forhold til en mindre bolig pga. ekstra stue og værelser,

19. maj 2005

J.nr.: 21-293

Eksp.nr.: 20961

DAL-EKN

Side 2 af 5

- Hvalpsund Kraftvarmeværk havde søgt at gennemføre kostægte priser, dvs. sørge for at de faste afgifter fra forbrugerne dækkede de faste udgifter for værket, hvilket forklarede den generelle stigning i de faste afgifter.

Ved brev af 3. november 2004 afviste [...] varmeværkets argumenter til støtte for, at store boliger skulle have rabat på den faste afgift. Han fandt det desuden foruroligende, at tilsynet ikke tidligere havde grebet ind overfor værkets tarifiering, når det ikke havde levet op til tilsynets retningslinier om kostægte priser. Han foreslog, at den faste afgift kun skulle udgøres af administrationsomkostningerne + driften, således at gasindkøb og nedslidning af værket skulle betales over forbruget, dvs. kwh-prisen.

19. maj 2005

J.nr.: 21-293

Eksp.nr.: 20961

DAL-EKN

Retsgrundlag mv.

Fra varmemeforsyningslovens § 21 citeres:

Side 3 af 5

”§ 21. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser for de af § 20 og § 20 b omfattede ydelser skal med angivelse af grundlaget herfor anmeldes til et af miljø- og energiministeren nedsat tilsyn (Energitilsynet) efter regler fastsat af tilsynet.

Stk. 2....

Stk. 3. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser, der ikke er anmeldt som foreskrevet efter stk. 1, er ugyldige.

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

Stk. 5. Såfremt tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser må antages at ville medføre en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse af energi, kan tilsynet efter forhandling som nævnt i stk. 4 give pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

Stk. 6...”

Energiklagenævnets praksis

Energiklagenævnet har i en afgørelse af 20. februar 2001 [j.nr. 97-2311-0004] fundet, at der i lyset af tidligere afgørelser fra Gas- og Varmeprisudvalget og Konkurrenceankenævnet – tidligere Monopolankenævnet – foreligger en langvarig og fast administrativ praksis, hvorefter det ikke kan anses for urimeligt efter varmemeforsyningslovens § 21, stk. 4, at anvende etagearealet i en bygning i grundlaget for fordelingen af varmeleverandørens faste omkostninger. Af sagen fremgår bl.a., at en effektafgift afhængig af ejendommens størrelse i højere grad afspejler den belastning, som værket kan forvente at skulle stille til

rådighed for den enkelte forbruger, og at denne tarifieringsform dermed også er et bedre udtryk for de omkostninger, der er forbundne med at fremstille varmen.

Energiklagenævnets bemærkninger

Nævnet konstaterer, at klageren påstår, at Hvalpsund Varmeværk ikke fastsætter den faste afgift efter en boligs kvadratmeter og forbrugernes belastning af nettet, og at den faste afgift dermed favoriserer de største forbrugere.

Nævnet bemærker, at det er op til det enkelte varmeværk at fastsætte niveauet for de forbrugsuafhængige afgifter, så længe Energitilsynet ikke finder, at disse er urimelige efter varmemforsyningsloven, jf. lovens § 21, stk. 4. Ved bedømmelsen af beregningsgrundlaget for forbrugsuafhængige afgifter lægger tilsynet vægt på, at det pågældende grundlag udgør et mål for forbrugernes belastning af fjernvarmesystemet. Eftersom der ikke findes et praktisk anvendeligt endegyldigt mål for den enkelte forbrugers belastning, accepterer tilsynet, at varmeværker anvender en række tilnærmede mål for denne belastning.

Nævnet bemærker at en ejendoms belastning af fjernvarmenettet ikke er ligefrem proportionel med ejendommens størrelse i kvadratmeter, fordi varme udnyttes disproportionalt. Nævnet finder derfor ikke, at det er urimeligt, at den faste afgift på Hvalpsund Varmeværk fastsættes, således at en forbruger med en bolig på 200 kvm ikke opkræves en afgift, der er dobbelt så stor som en forbruger med en bolig på 100 kvm. Nævnet finder ligeledes ikke, at det er urimeligt, at den faste afgift afregnes i trin af 50 kvm i stedet det præcise antal kvm, som et tilnærmet mål for ejendommens belastning af fjernvarmenettet.

Nævnet stadfæster derfor Energitilsynets afgørelse.

Energiklagenævnets afgørelse

Energitilsynets afgørelse af 1. september 2004 stadfæstes.

Afgørelsen er truffet efter § 26, stk. 1, i lov om varmemforsyning, jf. bekendtgørelse nr. 772 af 24. juli 2000 af lov om varmemforsyning.

Sagen har været behandlet på nævnets møde den 18. maj 2005.

Afgørelsen kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Afgørelsen er sendt til [...], Hvalpsund Varmeværk og Energitilsynet.

Denne afgørelse offentliggøres på nævnet hjemmeside.

19. maj 2005

J.nr.: 21-293

Eksp.nr.: 20961

DAL-EKN

Side 4 af 5

P. N. V.

Christen Boye Jacobsen
Nævnnsformand

/ Dorte Lomholt

Fuldmægtig

19. maj 2005

J.nr.: 21-293

Eksp.nr.: 20961

DAL-EKN

Side 5 af 5